

Stefanie Lazai · Stephan Pohl

BENJAMIN

Mijn **M**ama is **S**peciaal

Stefanie Lazai

BENJAMIN

Mijn Mama is Speciaal

Geïllustreerd door Stephan Pohl

© 2011 Bayer HealthCare Pharmaceuticals

ISBN 978-90-6464-345-3

Oorspronkelijke titel: 'My Mum is Special'

'Benjamin' maakt deel uit van MS-Plus, een breed ondersteuningsprogramma rondom multiple sclerose voor mensen met MS en hun zorgverleners. Met MS-Plus levert Bayer HealthCare Pharmaceuticals een continue bijdrage aan een langer beter leven met MS.

Voorwoord

Degenen onder ons die te maken hebben met kinderen waarvan de ouders lijden aan multiple sclerose (MS) hebben lang moeten wachten op een boekje zoals 'Benjamin'. Het laat ons op respectvolle wijze zien welke behoeften deze kinderen hebben, met welke uitdagingen ze geconfronteerd worden en hoe wij ze zo goed mogelijk kunnen helpen.

Benjamin vertelt ons hoe het is als je moeder MS heeft en wat voor hulp hij krijgt om met deze situatie om te gaan. Het verhaal geeft inzicht in de vele, vaak onvoorspelbare kanten van MS. Deze kunnen voor kinderen bijzonder verwarrend zijn en het voor hen moeilijk maken om zich aan te passen aan de situatie. Gelukkig krijgt Benjamin veel informatie van zijn moeder en van degenen die voor hem zorgen. Ze leggen in eenvoudige woorden uit wat MS is en bieden hem emotionele steun. Benjamin hoeft het niet in zijn eentje te verwerken. Zelfs Benjamin's meester helpt hem om actief met de situatie om te gaan door hem aan te moedigen om in de klas een spreekbeurt over MS te houden.

Dit boek biedt ouders en kinderen de gelegenheid om het verhaal te lezen en de plaatjes te bekijken. En om er met elkaar over te praten. Kinderen krijgen de kans om vragen te stellen, die de ouders open en eerlijk kunnen beantwoorden. Hoe beter ouders kunnen omgaan met de situatie en zich eraan aanpassen, hoe makkelijker het wordt voor de kinderen. Ook zij kunnen zich dan makkelijker aanpassen en de aandoening van hun ouder een plaats geven in hun eigen leven. Kinderen zijn trots op hun ouders als zij de uitdagingen van MS weten te overwinnen. Kinderen kunnen hun ouders ook als voorbeeld gebruiken als ze zélf te maken krijgen met persoonlijke problemen.

Dit boek biedt ouders, verzorgers, leerkrachten, artsen en andere zorgverleners in de gezondheidszorg antwoorden op vragen die zij wellicht hebben over MS en over de invloed die deze chronische, uitputtende aandoening op het gezin en met name op de kinderen kan hebben.

Barbara Steck
Kinderpsychiater en psychotherapeut
Bazel, Zwitserland

Ik

Ik heet Benjamin en ik ben acht jaar. Ik woon samen met mijn mama in een grote stad. Ik heb best veel vrienden. Luuk is mijn beste vriend. En dan heb je nog opa en oma, de ouders van mama. Ik zit in de klas bij meester Peter, hij is heel aardig.

Ik zou graag een hond willen hebben, maar mama houdt niet van huisdieren. Maar vissen hebben we wel – meer dan vijftig!

Onze flat heeft een groot balkon en ik zorg voor de planten die daar staan. Ik kweek aardbeien, radijsjes, tomaten en kruiden – en een heleboel bloemen.

Mama

Mama is 35 jaar en ze heet Jolanda. Ze werkt bij de radio. Soms moet ze voor haar werk op reis, maar niet al te vaak. Mama moet veel boeken lezen en ze gaat vaak naar het theater. Mama is altijd dingen kwijt. 'Waar is dat nou weer?' vraagt ze dan. Soms vergeet ze zelfs wat ze nou eigenlijk zocht.

Sandra

Sandra en mama zijn al hun hele leven vriendinnen. Heel vroeger zaten ze samen op school. Sandra is eigenlijk fotograaf, maar omdat ze moeilijk een baan kon krijgen, is ze twee jaar geleden weer gaan studeren. Nu studeert ze aan de universiteit. Sandra moet veel lezen en dingen leren die mij totaal niet interesseren. Maar Sandra is erg goed in rekenen. Ze heeft vaak meer vrije tijd dan mama. En dan gaan we vaak samen naar buiten om lol te maken.

Papa

Papa is ouder dan mama. Hij werkt ver weg. Maar hij komt elke maand op bezoek en als het maar even kan, gaan we met elkaar op vakantie. In de herfst gaan Sandra en ik met het vliegtuig naar hem toe. Mama is doodsbang om te vliegen. Ze wordt zelfs al misselijk als we papa gaan afhalen op het vliegveld. Hij werkt in een ziekenhuis en helpt mensen met hartproblemen. Papa en ik kunnen het samen heel goed vinden. Papa is een echte voetbalfan. Hij weet niet veel van basketbal, maar dat leer ik hem.

Hij slaapt graag uit als hij bij ons is en hij heeft altijd gaten in zijn sokken.

Als ik ouder ben, wil ik net zo groot worden als papa, zodat ik veel punten kan scoren met basketbal.

Luuk

Luuk en ik hebben samen op de kleuterschool gezeten. Luuk is als een broer voor me. 'Een oudere broer,' zegt hij heel trots. Maar hij is nog niet eens een jaar ouder dan ik! De ouders van Luuk zijn strenger dan de mijne, maar verder zijn ze best aardig. Luuk komt vaak bij ons thuis.

Meester Peter

Meester Peter geeft gymles en Engels.

Hij is een geweldige basketballer.

Hij heeft een heel slimme manier om ons te leren lezen: hij leest ons heel spannende verhalen voor en net als je het van de spanning bijna niet meer uthoudt, stopt hij opeens. 'En nu moet één van jullie verder lezen,' zegt hij dan met een ondeugende grijns.

Bij hem in de klas hoeven we niet de hele tijd te blijven zitten. We mogen alles, zolang de andere kinderen er geen last van hebben. Nou ja, bijna alles.

Normaal of abnormaal

Nu weten jullie al heel veel over mijn leven. Maar soms zijn er dingen een beetje anders dan bij andere families. Meester Peter bracht me op het idee om daarover te praten en Sandra heeft me daar heel goed bij geholpen. Vijf jaar geleden werd mama ziek. Het duurde heel lang voordat ze wisten wat er met haar aan de hand was. Haar ziekte heet multiple sclerose. Omdat dat zo'n lang en moeilijk woord is, mag je ook gewoon MS zeggen. Het is niet makkelijk om uit te leggen wat het is, omdat niemand echt weet waar het vandaan komt. Mama moet zichzelf om de dag een injectie met medicijnen geven.

Mama's MS aanval

Nog niet zo lang geleden begreep ik voor het eerst wat er gebeurt als mama een aanval krijgt van MS. Dit heet een 'relaps'.

Sandra haalde me op van school. Ze was heel verdrietig. Mama zou eigenlijk de hele week weg zijn voor haar werk bij de radio. Maar nu zou ze vanavond al naar huis komen met het vliegtuig.

Ik was natuurlijk heel blij, maar Sandra keek heel bedroefd. 'We gaan je mama ophalen van het vliegveld, want ze is ziek,' zei ze tegen me. Sandra was zo ernstig, dat ik meteen begreep dat er iets mis was. Ik werd bang. Toen gingen we ijs eten. Als we het bij ons thuis over belangrijke en serieuze dingen moeten hebben, dan doen we dat altijd tijdens het eten.

Sandra en ik eten ijs

'Je weet, Benjamin,' zei Sandra, 'dat je mama een aandoening heeft die nooit overgaat. Ze heeft het nu vijf jaar, maar je merkt het alleen als er bepaalde dingen gebeuren. En die zijn nu gebeurd, terwijl ze weg was voor haar werk. Opeens kon mama zich niet meer zelf aankleden en had ze moeite met lopen.'

Ik kon het me maar moeilijk voorstellen. Ik was bang dat mama verlamd zou zijn. Maar gelukkig had dat er niets mee te maken. Mama kon ook niet goed zien. Ze zag alles dubbel, net alsof ze scheel keek. En ze was ook heel erg moe en verdrietig omdat die aanval, of die 'relaps', zo onverwacht was gekomen. Ze hoopt natuurlijk altijd dat die aanvallen helemaal niet komen. Ik was zo overstuur en in de war dat ik mijn ijsje niet eens lekker vond. Ik begon te huilen en Sandra gaf me een knuffel.

'Het kan even duren, voordat mama weer beter is,' zei ze. 'Maar hopelijk wordt alles weer gewoon zoals het was.'

Sandra vertelde dat MS een ontsteking veroorzaakt in mama's hersenen en dat ze daardoor ziek was. Een ontsteking krijg je ook als je een hele grote snee in je vinger hebt. Die begint dan pijn te doen en wordt dik en rood. Na een tijdje gaat die ontsteking natuurlijk weer weg en houd je alleen een littekentje over.

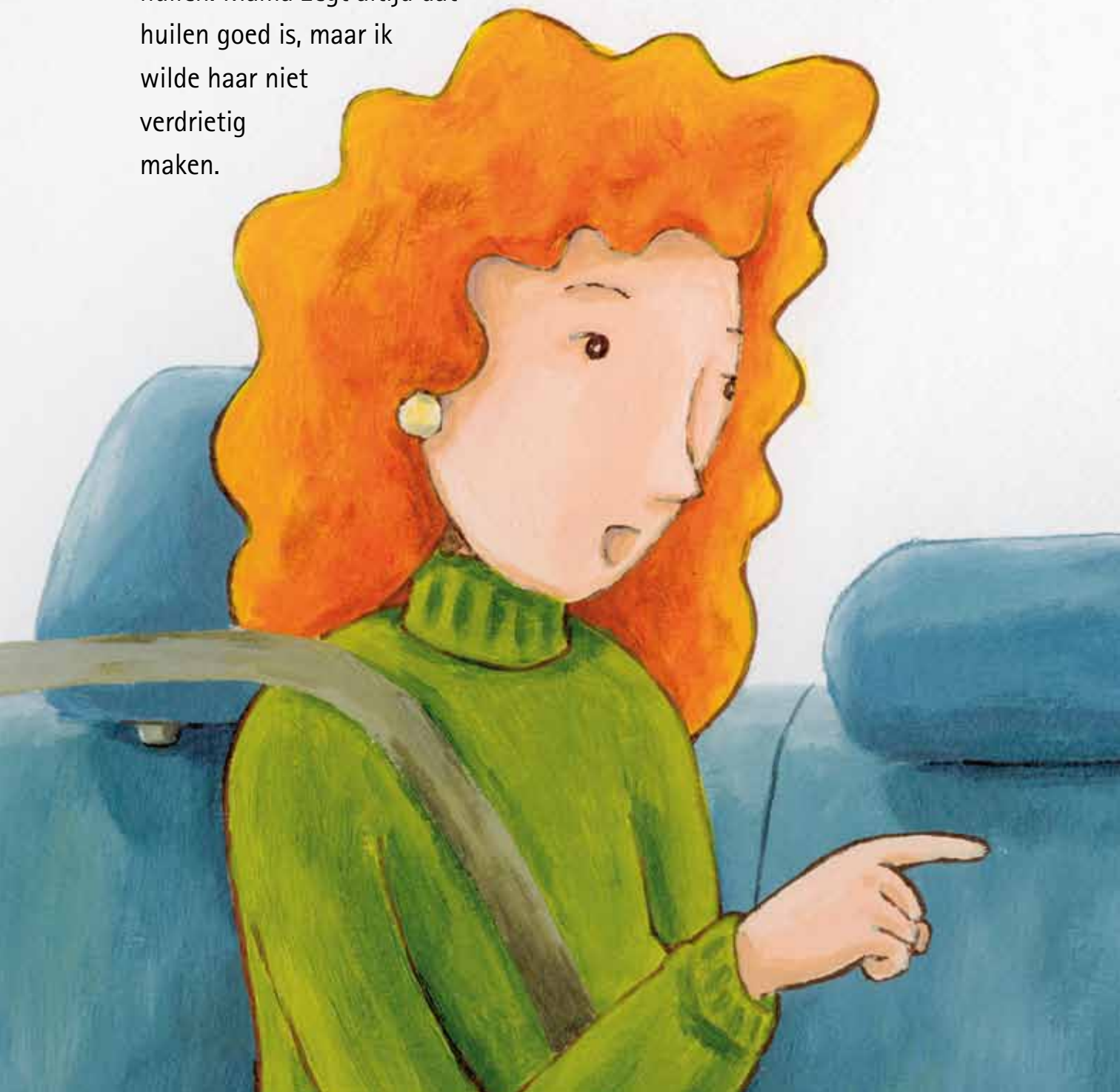
'Bij MS gebeurt er net zoiets, maar dan in de hersenen,' zei Sandra. 'En net als bij die snee in je vinger gaat de ontsteking na een poosje weer weg. En dan is mama weer bijna helemaal de oude. Alleen laat een 'relaps' kleine littekentjes achter in de hersenen, en die gaan niet meer weg.' Sandra zegt dat dit een soort 'aandenken' is waar je niet vanaf komt.

'Door de MS is je mama vaak moe en vergeetachtig,' vertelt Sandra verder. 'Ze moet naar haar dokter om te kijken hoe hij haar kan helpen. We willen toch dat ze gauw beter wordt, hè?' Toen kochten we ijs en bloemen voor mama en gingen we naar het vliegveld.

Mama komt aan

Mama was natuurlijk weer groen van het vliegen. Dat was normaal. Maar wat ik nog niet eerder had gezien, waren de krukken. Mama had krukken om op te steunen, want ze kon alleen maar langzaam en bibberend lopen. Ik kreeg een raar gevoel in mijn buik toen ik haar zag. Ik moest mijn best doen om niet te huilen. Mama zegt altijd dat huilen goed is, maar ik wilde haar niet verdrietig maken.

Ik was natuurlijk heel blij dat ze terug was. We gaven elkaar een knuffel en mama zei: 'Ik heb die krukken alleen nu even nodig. Later kunnen we ze gebruiken om te gaan vissen!' Dat is nou echt iets voor mama om dat te zeggen.

Mama en ik zaten samen achter in de auto. Ze keek me heel lang aan en vroeg toen opeens: 'Heb je gemerkt dat ik alles dubbel zie? Het lijkt wel of je een broertje hebt.'

Maar dat vond ze niet erg, want als ze er twee van mij had, zou ze twee keer zo gelukkig zijn! Toen zei ze dat ze zich alweer veel beter voelde, omdat we weer bij elkaar waren. Mama vond dat niemand zich zorgen hoefde te maken. 'Trouwens,' zei ze, 'het is me zelfs gelukt om te vliegen!'

Thuis

We wonen in een groot appartement op de zolder van een heel oud huis. We zijn dol op het appartement, maar er is geen lift. Dat heb ik nooit erg gevonden. Maar nu mama zich niet goed voelde, was het wel een probleem. Het kostte haar veel tijd om de trap op te komen. Vier trappen! Sandra en ik gingen vooruit en lieten het mama rustig aan doen. Mama wilde douchen en Sandra hielp haar om zich uit te kleden. Intussen dekte ik de tafel. Niet dat ik honger had, maar ik wilde gewoon iets doen. Toen probeerde ik met mama's krukken te lopen. Ik stelde me voor hoe dat was. Ze waren best handig, die krukken. Alleen waren deze wel te groot voor mij. Maar ik begreep wel een beetje waar ze goed voor waren. Als je op je benen wankelt, helpt het als je erop kunt steunen. Dan voel je je veiliger. En je hebt niet iemand anders nodig om te kunnen lopen. Ik kan me voorstellen dat het niet prettig is als je altijd anderen moet vragen om je te helpen. Het is altijd beter om dingen zelf te kunnen.

Toen mama uit de douche kwam, wilde ze even gaan liggen en naar muziek luisteren. Ik hielp haar om een cd in de speler te doen en op de knop te drukken. 'Ik ben blij dat je dit allemaal voor me wilt doen,' zei mama. 'Je bent een lieve jongen! Maar je moet ook dingen doen die jij zelf wilt doen en niet alleen voor mij zorgen. Beloof me dat, Benjamin!'

Sandra maakte boterhammen voor ons klaar en sneed deze in kleine stukjes. Dat vond ik grappig, want zo at ik ook altijd voordat ik met mes en vork leerde eten.

Sandra stopt me toe

Na het eten viel mama op de bank in slaap. Sandra stopte me in bed en las me een verhaal voor. Daarna praatten we over de ziekte van mama.

'Je weet nooit wanneer die aanvallen of 'relapsen' komen en zelfs niet óf ze wel komen' legde Sandra uit. 'Ze kunnen voorkomen in verschillende delen van het lichaam en na zo'n aanval werken die delen niet meer zoals anders. Dat hangt af van het plekje in de hersenen waar je een ontsteking hebt. De hersenen bepalen alles wat we doen. Zij geven informatie of 'opdrachten' aan het lichaam. Als je MS hebt, lukt dat nog wel, maar het gaat veel langzamer. Maar je kunt proberen het lichaam zo te trainen dat je alles bijna net zo goed kunt als vroeger. Zo was het ook bij mama. Maar jammer genoeg zijn er ook mensen met MS die niet zo goed herstellen en die zich slechter voelen dan mama. Sandra zei: 'We kunnen nu maar het beste zo goed mogelijk doorgaan en ons geen zorgen maken over wat er zou kunnen gebeuren.'

Dat is wat zij doet en ook wat mama en papa doen. En toen vertelde ze me het allerbelangrijkste: 'Je mama gaat niet dood. Op een bepaald moment natuurlijk wel, net als wij allemaal, maar nu nog niet!'

De volgende morgen

De volgende morgen werd ik heel vroeg wakker. Ik was in de war en dacht dat ik het misschien allemaal had gedroomd over mama.

Ik rende naar mama's slaapkamer. Ze was al wakker en luisterde naar de radio. Ik wilde bij haar onder de dekens kruipen, zoals ik zo vaak deed. Maar mama hield haar deken stevig vast en zei: 'Kruip er maar liever niet bij – het is drijfmat.' Ik snapte niet wat ze bedoelde.

'Nou, ik heb in bed geplast,' zei ze. 'Ik had te laat door dat ik moest plassen en haalde de wc niet meer op tijd!' Sandra kwam binnen en zei tegen mij: 'Heb je je po en je luiers nog?' Toen moesten we allemaal lachen, zelfs mama.

Sandra hielp mama om te douchen en daarna vroeg mama of ze tegen mij aan mocht kruipen in mijn bed.

'Ik zal er echt niet in plassen!' beloofde ze.

Mama legde uit dat ze dingen niet meer goed kon voelen. Haar handen waren verdoofd, vooral haar linkerhand. En haar benen voelden heel zwaar aan.

'Wil je een breinaald voor me halen?' vroeg ze. Met de breinaald schreef ze heel voorzichtig letters op mijn buik, mijn armen en mijn benen. Dat kietelde en maar twee keer prikte het een beetje. Toen deed ik hetzelfde bij haar.

Mama deed haar ogen dicht en moest zeggen waar ze op haar lichaam de naald voelde en wat ik schreef. Aan de linkerkant van haar lichaam moest ik best hard duwen om mama iets te laten voelen. Aan de rechterkant van haar lichaam ging het beter. Daar kon ik mama gewoon zachtjes met de breinaald strelen. Mama had die ochtend een afspraak met haar neuroloog. Neurologen zijn dokters die je zenuwen onderzoeken. Maar nu was ik te laat voor school. Luuk en zijn papa stonden al beneden op me te wachten.

Naar school lopen met Luuk

Op de een of andere manier wisten Luuk en zijn papa het al.

'Hoe is het nu met je?' vroegen ze.

Ik kreeg weer een raar gevoel in mijn buik en ik merkte dat ik er niet over wilde praten. Misschien wist ik eigenlijk niet hoe het met me ging. Het was allemaal zo verwarrend. Het was fijn dat mama terug was, maar het was droevig omdat ze zich niet goed voelde. Ik wilde in elk geval niet vertellen dat mama in haar bed had geplast. Misschien zou ik het wel een keer aan Luuk vertellen, maar niet aan zijn papa.

'Het gaat prima,' zei ik. 'Mama heeft gisteren zelfs gevlogen.'

Gelukkig waren we toen al bij school aangekomen.

We hadden meester Peter en

ik was blij dat ik nu aan iets anders kon denken.

Tenminste, ik kon het proberen. En ik hoopte dat meester Peter ons een van zijn mooie verhalen zou voorlezen.

Opa komt ons ophalen

Na school stond opa buiten te wachten om Luuk en mij op te halen. Luuk vroeg of hij met mij mee naar huis mocht, maar dat leek me vandaag niet zo'n goed idee. Luuk was een beetje boos. Maar toen stelde opa voor: 'Morgen haal ik jullie weer van school en dan gaan we naar het zwembad.' Sandra was met mama naar de dokter en oma was bij ons thuis. Ze kookte spaghetti maar ik had weer geen trek. Opa en ik gingen niet naar de keuken. We gingen op het balkon zitten en praatten over mama.

Opa en ik op het balkon

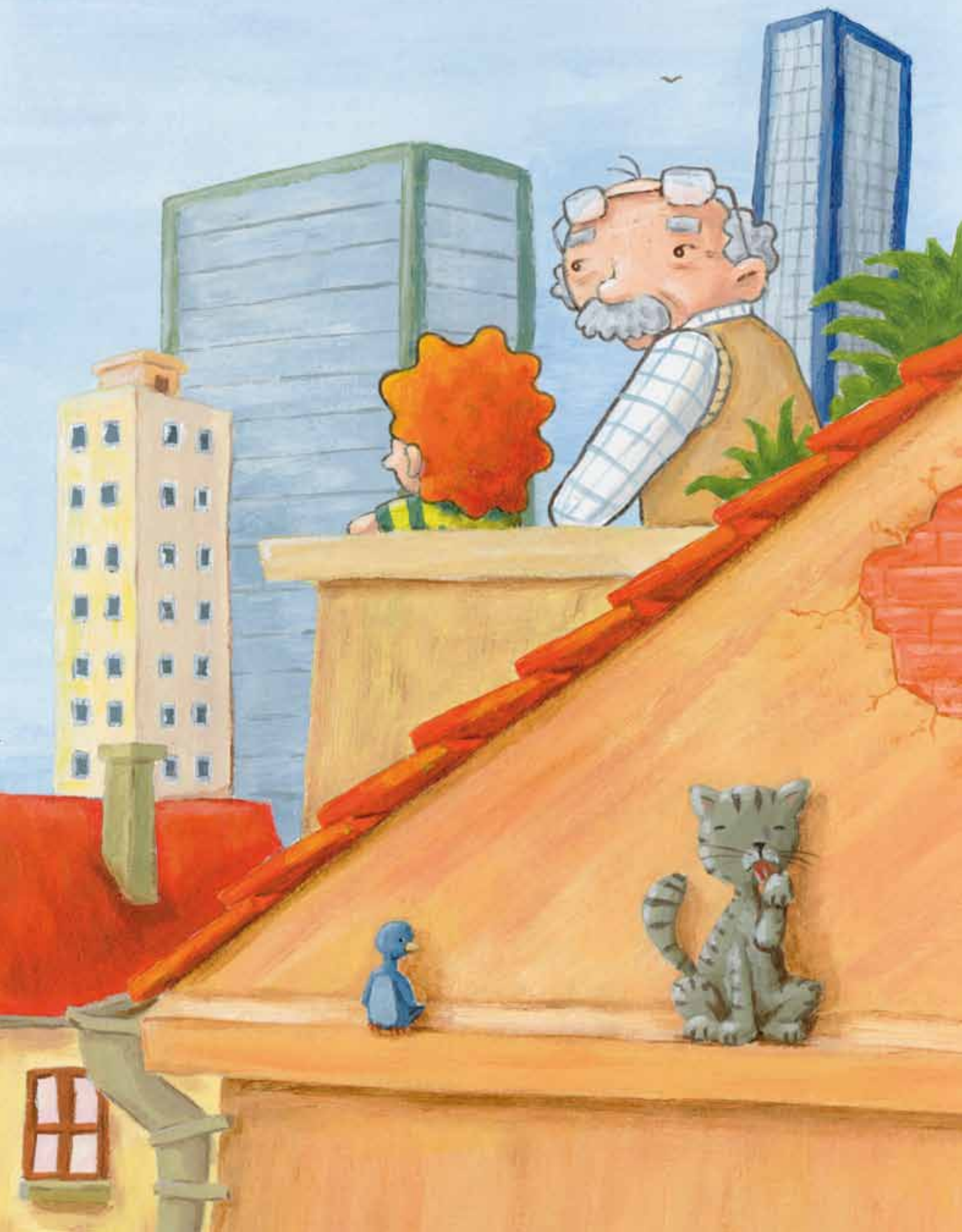
Opa vroeg of ik een paar dagen bij hem en oma wilde logeren. Ik vind het altijd leuk bij ze, maar nu wilde ik liever bij mama zijn. 'Je mama werd altijd behoorlijk kwaad als ze ziek was,' zei opa. 'Zo was ze altijd. Ze wil niet met zijden handschoenen worden aangepakt.'

Dat begreep ik wel. Maar mama zou toch meer rust moeten nemen dan daarvoor. En het kalm aan moeten doen. Opa zei dat het goed zou zijn als mama minder zou kunnen werken dan tot nu toe. Het zou moeilijk worden vanwege het geld, maar hij dacht dat het ons vast wel zou lukken.

Hij zei ook: 'Je mama is nog jong, maar als ze ouder wordt, zal haar lichaam zich misschien niet meer zo makkelijk herstellen na een 'relaps'. Maar je moet altijd vertrouwen hebben en er het beste van hopen.'

En als ik verdrietig ben of me zorgen maak, dan moet ik dat niet voor me houden, maar er juist over praten.

Met zijn allen eten

Ik was zo blij om oma te zien en dat ze spaghetti voor ons had gekookt. Toen opa en ik de tafel dekten, kwam Sandra binnen. Ze waren alweer terug van de dokter. Mama was nog bezig om de trap op te lopen. Ik rende naar beneden. Ik gooide haar bijna omver toen ik haar knuffelde, maar dat kon ons niets schelen.

We aten allemaal met elkaar en het was net zoals vroeger. Nou ja, bijna. Mama knoeide nogal en werd boos toen Sandra aanbood om haar te voeren. Het lastige van spaghetti is dat je het om je vork moet wikkelen, en daar had mama moeite mee.

'We kunnen allemaal met onze linkerhand eten' stelde ik voor. 'Behalve Sandra, zij moet rechts eten, want zij is juist links.'

Zo maakten we er allemaal een rommeltje van en voelde mama zich niet meer zo naar. En het was nog leuk ook. Zo merk je hoe vervelend het is als je iets wilt doen en het lukt niet. Ook al weet je hoe je het moet doen.

Na het eten

Na het eten gingen mama en ik op de bank liggen. De anderen gingen wandelen. Ik deed mijn lievelings DVD van Winnie de Poeh in de DVD-speler en we luisterden er samen naar. Ik denk dat ik toen in slaap ben gevallen. Toen ik wakker werd, vroeg mama of ik de volgende dag mee wilde naar de dokter. Ze zei: 'Maar dan zul je natuurlijk wel school missen.' 'We hebben morgen gym, maar het is wel een goed idee,' zei ik.

Mama belde die avond meester Peter op en legde uit waarom ik niet op school zou zijn. Tijdens het onderzoek zouden ze mama in een buis leggen en foto's van haar hoofd maken.

Mama's hoofd wordt onderzocht

De volgende ochtend kwam opa om mama en mij op te halen. We gingen naar de dokter die mama al eerder had onderzocht. Mama praatte niet veel. Ze zei alleen dat het niet prettig was om in die buis te liggen. Bijna net zo vervelend als vliegen. Mama werd niet groen maar wel heel erg bleek.

Ik had een paar boeken meegenomen, omdat mama had gezegd dat het onderzoek wel even zou duren. Maar ik kwam niet aan lezen toe. Mama vroeg aan de dokter of ik het onderzoek mocht zien.

'Ja, natuurlijk,' zei de dokter. 'Kijk, dit is de buis waar je mama in wordt gestopt.' Die leek een beetje op een raket en was best wel krap van binnen. Toen kwam de doktersassistente en hielp mama om haar broek en trui uit te trekken.

De dokter, opa en ik gingen naar een andere kamer. Er waren een heleboel computers en monitors in die kamer. Door een raam kon ik zien hoe mama in de buis ging. Ik kreeg weer een raar gevoel in mijn buik. De buismachine maakte veel lawaai, daarom droeg mama een koptelefoon om naar muziek te luisteren.

Op een van de monitors zag ik iets waarvan ze zeiden dat het mama's hersenen waren. Maar eigenlijk herkende ik helemaal niets. De machine maakte foto's van mama's hersenen vanuit verschillende hoeken en liet die zien op het scherm. De dokter en zijn assistente zeiden woorden die ik niet begreep. Een andere assistente spoot met een injectienaald een vloeistof in mama's arm. 'Maak je maar geen zorgen, Benjamin,' zei de dokter. 'Dat is een contrastvloeistof. Die gebruiken we om te zien welke ontstekingen in het hoofd van je mama nieuw zijn en welke oud.'

Toen het onderzoek was afgelopen, vroeg de dokter of ik nog iets wilde weten. Maar omdat ik nog steeds een vreemd gevoel in mijn maag had, schudde ik maar van nee.

'Weet je, de oude ontstekingen in het hoofd van je mama zijn netjes genezen. Maar er zijn ook een paar nieuwe bijgekomen en daar heeft ze veel last van,' legde de dokter uit.

De foto's zouden naar mama's neuroloog worden gestuurd. Samen met mama zou zij beslissen wat er moet gebeuren om mama gauw weer beter te maken.

Na het onderzoek

Na het onderzoek reden we naar huis. Opa en ik speelden 'Mens-erger-je-niet' tot oma riep dat het eten klaar was. We aten pizza en niemand had moeite om het op te eten. Na de lunch gingen opa en ik naar school om Luuk op te halen. Toen gingen we met ons drieën naar het zwembad. Het was jammer dat mama niet meeging. Ze wilde liever naar muziek luisteren en een dutje doen.

In het zwembad met Luuk

Toen we bij het zwembad kwamen, sprongen Luuk en ik meteen in het water. Opa pompte het luchtbed op en bracht het naar ons toe. Het water was heerlijk.

Toen Luuk en ik op het luchtbed zaten, wilde hij natuurlijk weten waarom ik niet op school was geweest.

'Nou...weet je... ik had buikpijn,' zei ik nogal onaardig.

Luuk keek boos en besloot dat hij maar beter in het water kon springen. In het water begon mijn buik opeens weer pijn te doen. Ik zwom terug naar het luchtbed en pakte de rand vast.

Luuk was nog steeds een beetje boos. 'Ik weet dat je mama ziek is! Waarom wil je er niet over praten? Ik ben je vriend! En ik vind jouw mama ook heel aardig!'

Ik begon te huilen. Luuk trok me op het luchtbed en zei: 'Ik wilde je echt niet aan het huilen brengen. Maar ik ben je vriend en ik wil jou en je mama helpen!'

Ik vertelde Luuk over het onderzoek. En ik vertelde hem de rest ook.

'Mama kan niet goed lopen, haar handen doen niet wat ze moeten doen en ze heeft in bed geplast.'

Gelukkig moest Luuk niet lachen toen ik over het bed vertelde.

'Ik wil je mama komen opzoeken!' zei hij. Dat vond ik een goed idee.

Later gingen we samen voetballen en ik was blij dat ik Luuk alles had verteld.

Een ooievaar op één been

Toen ik thuiskwam, was mama in een goede bui. Ze zat met Sandra achter de computer en vertelde Sandra wat ze moest typen. Mama zei dat ze dacht dat het ergste van haar 'relaps' alweer voorbij was. 'Ik zie niets meer dubbel, en dat is een goed teken.'

Toen stond ze op en liet ze zien dat ze op haar rechterbeen kon staan, zonder zich ergens aan vast te houden.

'Als ik dat ook op mijn linkerbeen kan, is alles weer in orde. Maar dat zal nog wel even duren en tot die tijd moet Sandra voor me typen.'

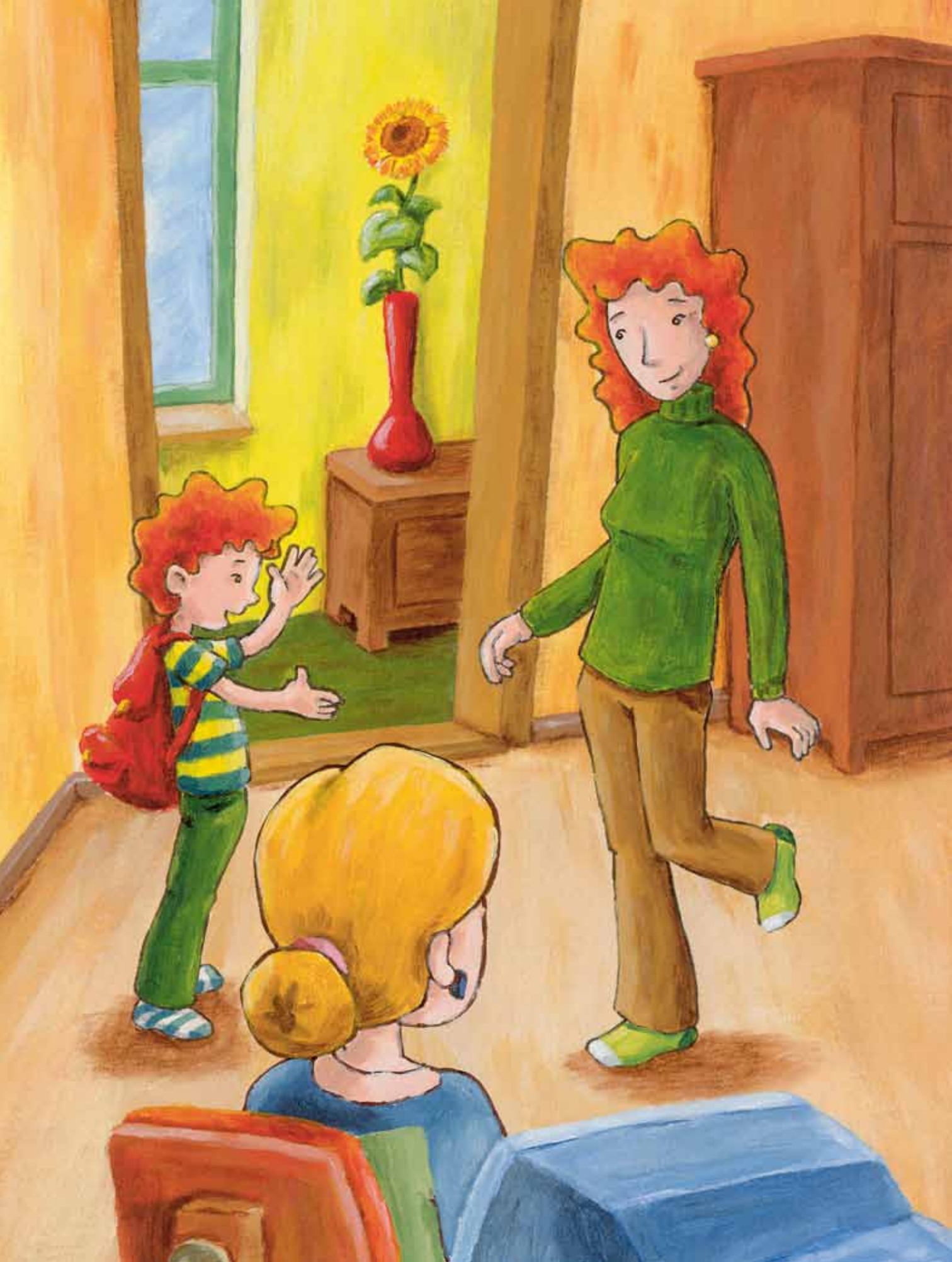
Ik merkte dat ze zich echt beter voelde toen ze zei dat ik mijn huiswerk moest maken. En ze vroeg of ik haar die avond een verhaaltje wilde voorlezen – ik kon niets bedenken wat ik liever zou doen.

Alweer een nieuwe ochtend

Mama en ik lagen tegen elkaar aan gekropen in bed. Toen het tijd was om op te staan, probeerde mama eerst op haar rechterbeen en toen op haar linkerbeen te gaan staan. Ze wankelde wel een beetje, maar op haar rechterbeen lukte het. Op haar linkerbeen jammer genoeg niet en mama viel om. Daar schrok ik best van.

'Dat was niet een van mijn beste voorstellingen,' zei mama, 'maar ik hoop dat je nog een keer wilt komen kijken.'

Ik moest lachen en was blij dat mama nog een grapje kon maken. Toen gingen we ontbijten en Sandra bracht me naar school.

Meester Peter heeft een idee

In de lunchpauze kwam meester Peter naar me toe om even te praten. Hij wilde weten hoe het met mama ging. Ik kreeg weer dat rare gevoel in mijn buik, maar het was niet zo erg als de vorige keren.

'Benjamin,' vroeg meester Peter, 'zou je het aankunnen om voor de hele klas over de ziekte van je mama te praten? Natuurlijk zal ik je helpen. Dan geven we samen een les over MS en andere aandoeningen en vertellen we hoe het is als iemand in je familie ziek wordt. Wist je dat de papa van Christine doof is?' Dat wist ik niet. Meester Peter had al met Christine gepraat en zij wilde ons laten zien hoe ze met haar papa praat in gebarentaal. Het leek me een beetje raar om in de klas alles te vertellen over mama's problemen.

Meester Peter zei: 'Denk er maar rustig over na. Je hoeft niet als je geen zin hebt. En ik zal het zeker niet aan je klasgenootjes vertellen zonder het jou eerst te vragen.'

De spreekbeurt

Ik dacht na over het plan van meester Peter. Luuk vond het een goed idee en mama zei: 'Oké! Maar ik wil niet mee naar school want dan voel ik me als een aapje in de dierentuin!' Ik wist niet wat ik mijn klasgenoten over MS moest vertellen en ik besloot om Sandra te vragen om me te helpen. Zij vindt voor elk probleem altijd een oplossing. Ze stemde meteen toe om te helpen.

Sandra en ik gingen een ijsje eten en daarna gingen we naar de bibliotheek. Ze las alles wat ze kon vinden over MS. Ik keek ondertussen een paar oude stripboeken door.

Het duurde best lang voor ze klaar was. Ik hielp haar met het kopiëren. We kopieerden foto's die leken op wat ik bij mama's onderzoek had gezien.

Thuis maakte Sandra iets te drinken. Daarna gingen we samen in mijn kamer de spreekbeurt voorbereiden die ik in de klas zou houden. Sandra legde me alles uit wat ze over MS had gelezen. Dat was heel interessant.

'Onze hersenen zijn een soort regelcentrum van alles wat we doen,' legde Sandra uit. 'En ook van alles wat we denken, voelen, zien en horen. Onze hersenen zenden en ontvangen signalen via de zenuwen die we overal in ons lichaam hebben. Meestal gaat het signaal heel snel langs de zenuwen. Maar als je MS hebt, is het laagje dat om de zenuwen zit beschadigd. Hierdoor gaan de signalen langzamer. Als alles in onze hersenen, ons regelcentrum, in orde is, is het net als wanneer iemand het lichtknopje aandoet en de lamp gaat branden. Als je een MS-aanval hebt, raakt de elektriciteitsdraad naar de lamp beschadigd. De lamp kan gaan flikkeren of doet het helemaal niet!' Ik geloof dat ik mama's ziekte nu een beetje begrijp.

Op school

Ik ben nog steeds erg opgewonden. Vandaag heb ik voor de klas mijn spreekbeurt over MS gehouden. Het was best moeilijk. Sommige kinderen zeiden niets en anderen stelden vragen die ik maar half kon beantwoorden. Maar het was een leuke les. Meester Peter gaf me een complimentje voor mijn spreekbeurt.

Mama en ik

Na school rende ik naar huis. 'Mama,' zei ik. 'Ik ben net zo trots op jou als op mezelf!'

Mama glimlachte naar me en legde twee bioscoopkaartjes op tafel. Dat was geweldig. Maar het allerbeste was haar voorstelling voordat we naar de film gingen: ze stond op haar linkerbeen en viel niet om!

Zie je de 10 verschillen?

Waar gaat Benjamin mee spelen?

Weet je nog...

... hoeveel vissen Benjamin heeft?

... wie linkshandig is?

... waarom Benjamin een dag vrij van school had?

... wat MS betekent?

... waar de krukken voor gebruikt gaan worden als mama ze niet meer nodig heeft?

... waar Benjamin woont?

De auteur:

Stefanie Lazai werd geboren op 11 Januari 1967 in Osnabrück, Duitsland. Ze werkt voor de radio en leeft met haar zoon in Berlijn.

De illustrator:

Stephan Pohl werd in 1977 geboren in Berlijn, Duitsland. Al sinds hij als kind een potlood kon vasthouden, heeft hij altijd graag getekend. Hij studeert aan de Universiteit voor Toegepaste Wetenschappen in Berlijn. 'Benjamin' is zijn eerste kinderboek dat is gepubliceerd.

De moeder van Benjamin is ziek. Ze vergeet en verliest voortdurend dingen, heeft opeens moeite met lopen, begint wazig te zien en kan zichzelf niet meer aankleden. Benjamin's moeder heeft multiple sclerose en Benjamin ontdekt nu voor het eerst wat het betekent als ze een aanval heeft.

Benjamin leert om te gaan met de aandoening van zijn moeder. Zijn familie en vrienden helpen hem daarbij. Hij begrijpt dat hij zijn moeder wel kan helpen, maar dat hij zichzelf daarbij niet moet vergeten. Hij leert hoe belangrijk het is om over zijn problemen te praten en hulp van anderen te accepteren. Al snel weet hij genoeg om in de klas een spreekbeurt te houden over de aandoening van zijn moeder. En het belangrijkste wat hij heeft geleerd: zijn moeder zal niet doodgaan aan de aandoening.

Dit boekje vertelt ons op een vriendelijke en discrete manier het verhaal van een vrouw met MS en haar zoontje. Het geeft antwoord op onze vragen en moedigt mensen met MS en betrokkenen aan om over hun zorgen te praten.

